

РЕШЕНИЕ

№ 11360

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **10053** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Р. А. З., гражданка на С., [дата на раждане], в лично качество и като майка и законен представител на малолетния Н. Х., гражданин на С., [дата на раждане], действащ чрез законните си представители-родители- Р. А. З. и М. Хер Х. Х., чрез адв. В. Х. и адв. В. С., срещу откази за издаване на виза вид „D“ по заявления, подадени на 24.03.2025г., постановени от М. Г., З. в Посолството на Република България в [населено място], Кралство Й..

В жалбата се сочи, че оспорените откази са незаконосъобразени, като издадени при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при несъответствие с материалноправни разпоредби. Твърди още, че административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. Посочва се, че член на семейството е получил международна закрила (хуманитарен статут) в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение за събиране на семейството на територията на страната. Моли се за отмяна на оспорените откази и връщане на преписката на административния орган за ново разглеждане.

Жалбоподателят Р. А. З., в съдебно заседание, редовно призована, не се явява, представлява се от адв. С., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира за присъждане на разноски по представен списък.

Жалбоподателят Н. Х. - действащ чрез законните си представители, родители Р. А. З. и М. Хер Х. Х., в съдебно заседание, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. С., която

поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира за присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът- Консулско длъжностно лице в посолството на Република България в А., Й., редовно призован, не се явява лично, не се представлява от процесуален представител в проведеното съдебно заседание.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявления, подадени на 23.03.2025г. от Р. А. З., гражданка на С., [дата на раждане] , в лично качество и като майка и законен представител на малолетния Н. Х. е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване за нея и детето и. Към заявленията са представени следните документи: национални паспорти, издадени от компетентните власти на С.; застрахователна полица за медицински разходи, Решение № 12206/25.11.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на М. Хер Х. Х. да се събере на територията на Република България да се събере на територията на РБ със своята съпруга Р. А. З. и детето им Н. Х..

Разглеждайки подадените заявления, компетентният административен орган е намерил, че относно майката Р. А. З. не е представен документ за съдимост и е прието, че от придобитата в рамките на съгласувателната процедура информация, включително и от други държави- членки, може да се направи обоснованият извод, че целта на влизането на апликанта е да използва страната като транзитен пункт за миграция към държави от З. Европа, където да направи опит да кандидатства за статут на временна закрила, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ. Що се касае за отказа на детето – Н. Х., при него единственото основание е това по чл. 10, ал. 1, т. 22 – влизането в страната може да се ползва като транзитен пункт към трета държава.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните писмени доказателства от страните.

От ответника е представена заповед № 1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Представена е и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

Видно от приетото становище по дело с рег. № М-10527/16.10.2025г. на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, агенцията е изразила отрицателно становище относно майката Р. А. З. въз основа на представен списък с имена на лица, за които се твърди че съществуват опасения, че евентуално биха осъществили злоупотреба с издадените им дългосрочни визи като заминат за трета държава – Германия. По отношение на подаденото заявление за издаване на виза на малолетното дете Н. Х., ДАНС не е изразявала становище и няма издадени писмени документи.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорените откази са връчени на техните адресати на 08.09.2025г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 16.09.2025г. (вх. № 22766). Съдът е сезиран от надлежна страна - адресати на индивидуалните административни актове, подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разглеждана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорените откази за издаване на виза са издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някои от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административните актове са подписани от М. Г., Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н..

Спазено е изискването за форма – оспорените Откази за издаване на виза тип "D" са обективирани върху стандартни формуляри за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържат всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Н., изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

В разглеждания казус е безспорно, че Р. А. З., гражданка на С., в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния Н. Х., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване и за трите лица, на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец с предоставено убежище или международна закрила – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорените административни актове по следните съображения:

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че лицата кандидатстващи за визи са представили към своите заявления, валидни паспорти, издадени от властите на С., застрахователни полици и удостоверения за семейни връзки с чуждестранния гражданин, получил хуманитарен статут и разрешение за събиране с членовете на семейството му на територията на Република България, издадено от компетентен орган при ДАБ.

Страните не спорят, че оспорваните са членове на семейството на М. Хер Х. Х., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото

е издадено Решение № 12206/25.11.2024г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците му е разрешено да се събере на територията на Република България със своята съпруга Р. А. З. и детето им Н. Х.. Тоест налице са предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорените откази, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна и тези по отказа на майката, че анализът на документите и направените от апликанта заявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване. Административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ при отказа на Р. А. З.. Съгласно тези разпоредби, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая и при двата отказа за издаване на визи липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяването им, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

В случая административния акт е издаден след извършено съгласуване с ДАНС. Видно от приложеното писмо рег. № М-10527/16.10.2025г., с което е приобщено писмо рег. № М-9111/25.08.2025г. Агенцията е изразила отрицателно становище. Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975г., ОСГК на ВС, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай. Писмото от ДАНС е съставено преди издаване на постановления отказ на виза, поради което е част от преписката по издаването му. Ако за административния орган съществува задължение за съобразяване на решението със становището на ДАНС, т.е. да предприеме действия в условията на обвързана компетентност, то за съда такова ограничение не е налице. При преценка за законосъобразност на оспорен пред него административен акт, съдът в хода на съдебното дирене следва да се събере нужната за произнасяне с правилно и обосновано решение информация, като едва на тази база е възможно извършването на проверка за спазването на приложимия материален закон.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 (при отказа на Р. А. З.) и т. 22 от ЗЧРБ (и в двата АА) са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административните актове издателят е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които

касят заявителите, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Необходимо е да се посочи, защо Р. А. З. не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и защо за нея и малолетното и дете Н. Х. се счита, че целта на влизането им в страната е да се използва като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Липсата на фактически основания, с които е обосновано приложението на цитираните в обжалваните Откази за издаване на виза хипотези на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ дава основание на настоящия съдебен състав да приеме за основателни възраженията в жалбата за нарушение на гарантираното от чл. 8 от КЗПЧОС право на личен и семеен живот. Приложимите норми на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003г. относно правото на събиране на семейство предвиждат, че държавите членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейство на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве – чл. 6, § 1. В конкретния казус такива не са посочени от административния орган. Изложеното обуславя материалната незаконосъобразност на оспорените откази, по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК, а и несъответствието им с предвидената в закона цел, което е самостоятелно основание за отмяна по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК, доколкото постановеното решение за събиране на семейство предпоставя съгласно разпоредбата на чл. 2, б. "г" от Директива 2003/86/ЕО – влизане и пребиваване на територията на държавата – членка на членовете на семейството на гражданина на третата страна, пребиваващ на законно основание в тази държава – членка с единствената и основна цел – да се съхрани единството на семейството, независимо от това дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице на територията на държавата – членка.

По изложените съображения съдът намира, че оспорените административни актове следва да бъде отменени, а преписката да се върне на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., за ново разглеждане на подадените от Р. А. З., гражданка на С., в лично качество и като майка и законен представител на малолетния Н. Х., гражданин на С., действащ чрез законните си представители-родители- Р. А. З. и М. Хер Х. Х., заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде исканите административни актове.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорвания, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива в срок. Съдът дължи присъждането им, в случай, че са представени доказателства за реално сторени разноски. Такива са представени от адвокат С., а именно договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено заплащане от 1500 лв.- 766.94 евро, платени в брой при подписване на договора. Поискано е присъждането и на 10 лв. / 5.11 евро, държавна такса за образуване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. А. З., гражданка на С., [дата на раждане] , в лично качество и като майка и законен представител на малолетния Н. Х., гражданин на С., [дата на раждане] , действащ чрез законните си представители-родители- Р. А. З. и М. Хер Х. Х.,

откази за издаване на виза вид „D“ по заявления, подадени на 24.03.2025г., постановени от М. Г., З. в Посолството на Република България в [населено място], Кралство Й..

ВРЪЩА преписката на административния орган Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., за разглеждане на подадените от Р. А. З., гражданка на С., [дата на раждане] , и на малолетния Н. Х., гражданин на С., [дата на раждане] , действащ чрез законните си представители-родители- Р. А. З. и М. Хер Х. Х., заявления за издаване на визи, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Р. А. З., гражданка на С., [дата на раждане] , в лично качество и като майка и законен представител на малолетния Н. Х., гражданин на С., [дата на раждане] , действащ чрез законните си представители-родители- Р. А. З. и М. Хер Х. Х., разноси в по делото размер на 772 /седемстотин седемдесет и две/ евро, равняващи се на 1510 /хиляда петстотин десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: